

Az Ószövetségben sokszor szerepel a szőlő, Isten gyakran nevezi népét „szőlőjének”. Jézus is gyakran beszél a szőlőről, a szőlőművesekről példabeszédjeiben. Ez teljesen érthető, hiszen az ókori kelet egyik legfontosabb növénye a szőlő volt. A szőlő termesztése nagy gondosságot, előrelátást és türelmet igényel. A nemes szőlővesszőt a vadnövényre oltják rá, majd ezután a vadalany táplálja a nemes vesszőket, amelyek több év után teremnek csak. Csak az első termés után dől el, hogy a termés nemes lesz, vagy a vadalany termése jelenik meg.

Így van a példabeszédben is, az Atya a szőlőtő és annak gondozója, amin számtalan vessző fakad. Éveken át neveli, gondozza a szőlőtövet és a vesszőket bízva abban, hogy nemes termést hoznak. Miközben a szőlőtő a talajból felvett vízzel, tápanyagokkal táplálja az összes vesszőt. A vesszők egy része nemes gyümölcsöt terem, és meghálálja a gondozást és a táplálást. A vesszők másik része nem hoz nemes gyümölcsöt, pedig ezek is megkapják a szőlőtőtől a vizet és a tápanyagokat, ezen vesszők a nemes hajtásoktól veszik el a tápanyagokat, így azokat is károsítják, mivel kevesebb termést tudnak hozni. Az Atya most elküldte fiát, hogy tisztítsa meg a szőlőtövet a nemes gyümölcsöt nem termő hajtásoktól. Ha magára hagyná szőlőjét (népét) az elvadulna, és nem teremne. Isten elküldte Jézust, hogy tisztítsa meg a népét, és ezzel támogassa a nemes vesszőket, azaz azokat, akik megértették és követik tanítását. Ugyanakkor előfordul, hogy egy-egy oltott, nemes vessző nem marad meg a szőlőtőn. Ez a pusztulásához vezet, az ilyen vessző nem terem gyümölcsöt.

Isten megteremtett minket és elküldte Fiát hozzánk, bízva abban, hogy nemes gyümölcsöt fogunk teremni. Érdemes elgondolkodnunk, hogy milyen vesszők vagyunk mi? Csak azok teremnek jó gyümölcsöt, akiket az igazi szőlőtő – Isten – táplál. Milyen a termésünk, milyen hatással vagyunk a családunkra és a szűkebb és tágabb környezetünkre? Látják-e rajtunk a nemes gyümölcsöt, vagy csak egy elburjánzott vadhajtás vagyunk? Már termőre fordultunk, vagy magunkat bíztatjuk csak, hogy egyszer jó termést fogunk hozni? Kapjuk még a tápanyagot és a vizet a szőlőtőtől, vagy úgy gondoljuk, hogy a magunk lábán is meg tudunk állni és nincsen szükségünk Istenre a minden napi életünkben? Ha nem kapjuk, csak száraz vesszők, kiszáradt venyigék leszünk.

Bidló András, Sopron